

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO Posamezna številka stane 2 Din.

Metode nasprotnikov krščanstva.

Pred par tedni, ko se je začelo ono napeto razmerje med Italijo in Jugoslavijo, je neki zapeljan delavec tako-le modroval: »Duhovniki nam vedno pridigujejo, da moramo imeti otroke, ko se pa človeški rod namnoži, takrat pa napravijo duhovniki vojsko, da se zmanjša število ljudi.«

Ali si morete misliti večjo zlobo, kot je tako satansko podtikanje! To je isti način boja, kakor so se ga posluževali zagrizeni farizeji napram našemu Gospodu Jezusu Kristusu! Ko je ljudem dobrote delil, bolnike ozdravil in mrtve obujal, pa so hujskali narod proti njemu, češ, da je s hudičem v zvezi.

Vsak otrok ve, da vedno učimo: ne ubijaj; da je cerkev proti vsaki krivični vojski, da se borimo za blagor ljudstva, ne pa za svoje žepe, pa vam gredo ti moderni farizeji in izrabijo vsako priliko, celo nesrečo naroda, da ga hujskajo proti veri, proti Bogu, in seveda tudi proti katoliški cerkvi in duhovniku!

Komaj se je začela napetost med našo državo in Italijo, že so začeli od gotove strani hudobno izrabljati strah ljudstva pred vojno in skrivaj kazati na cerkev in duhovnike, kakor da bi ti delali vojno! Kakor da bi bili ti odgovorni za vojno! Ali ni to hudobija vseh hudobij!

Pogosto se od socialistično-komunistične strani sliši, da niso proti veri ali proti krščanstvu. Res je žalibog, da ujemajo tudi nekaj še vernih ljudi v svoje vrste, to je pač najbolj žalostno, da verni ne spoznajo, da podpirajo protiversko gonjo. Toda vse socialistično gibanje in njih načela so popolnoma protikrščanska!

Na zadnjem zborovanju v socialističnem domu, kjer se je sprejela resolucija za odpravo § 144., je med drugim prišel govor tudi na to, da mi duhovniki tolažimo ljudi s prazno tolažbo na Boga in da jih navajamo le v to, da bi molili in nekdo se je pri tem oglasil: »ko so ljudje še tako neumni — da molijo!« Torej po mnenju teh ljudi so oni ljudje neumni, ki še molijo! Če ljudi poučujemo, da je materialistični socializem, ki ga izpovedujejo socialni demokrati, nekatoliški, da nasprotuje katoliškemu načelom, pa tako radi zatrjujejo socialisti, da so in da hočejo biti katoličani; da, nekoč mi je nekdo izmed njih rekel, da je morda boljši katolik, kot so duhovniki. Prosim, kakšen »katolicizem« pa je to, če se sme javno v njihovi sredi trditi, da so oni neumni, ki še molijo!

Ko je prinesel Cerkvni Glasnik zadnjič članek § 144 in obsodil socialistično agitacijo za odpravo § 144., je bilo res zanimivo opazovati zadržanje gotovih krogov. Kar je še kolikorliko krščansko mislečih in poštenih, so pač vsi obsojali tako nemoralno agitacijo. Med trziškimi socialisti je nekaj drugače še dobrih mož, ki obsojajo tako agitacijo, ki se tudi sramujejo opravičeno takih načel, ki so tudi obsojali, da se je kaj takega smelo govoriti, nimajo pa toliko katoliške značajnosti in odločnosti, da bi naredili ta časten korak in javno zadržali one vrste, kjer se tako teptajo katoliška načela. Drugi so se jezili na resolucije le radi tega, ker se je z njimi blamirala socialistična skupina. Ni jim nič ne za načela, ne za krščanstvo, le za to jim je, da se ne bi komu odprle oči in da bi svet jasno ne spoznal, da gre pri vsem njih gibanju pred vsem le za protikatoliški boj. Ljudem se pač po njih mnenju ne sme pokazati še vse barve, ker sicer bi oni, ki še drže na

vero in katoliško moralo, lahko odpadli od njih. Seveda je bilo treba hitro napisati napad na župnika! Hitro je šel tretji k gospodu, ki piše o farovških češpljah in o drugih »kulturnih« zadevah v »Jutro« in pa v socialistične liste, in ta jim je brž skoval napad, ki ga je prinesel socialistični list. To je čisto naravno, da se branijo, toda način odgovora kaže vso plitvo izobrazbo in kulturo dotičnega dopisnika. V glavnem obstoja odgovor v namigavanju na osebne zadeve in razne družabne škandalčke! To je čisto farizejsko! Kaj smo mi koga osebno napadali? Ali smo mi prinašali kdaj na dan osebne zadeve in škandalčke iz krščanstvu nasprotnega tabora! Mi dobro vemo, da lahko greši še tako dober kristjan! In če greši tudi socialist, mi ne mečemo osebno na njega kamna! Če kdo razširja krščanstvu nasprotna načela, ne brskamo mi po zasebnem življenju raznih propagatorjev, dasi bi bilo neredko to zelo zanimiv kapitel, ampak mi obsojamo predvsem to, da se narod zapeljuje v nemoralnost. Če se kdaj kaka deklica izpozabi in pade, ne mečemo na njo kamna in še manj da bi morda njeno zadevo javno obešali na veliki zvon, obsojati pa moramo oni nauk, ki zagovarja greh in nemoralnost, obsojati moramo tiste, ki zavajajo k nemoralnosti.

Mi učimo: »ne ubijaj«, tam govore, »da se mora to dovoliti!« Mi učimo: »ne prešeštuj«, tam govore: »to je nekaj naravnega, to ni greh«. Mi učimo: »če postaneš mati, si odgovorna za življenje otroka, če je treba se moraš za njega žrtvovati«, tam oznanjujejo: »če ti je težko, iznebi se bremena«. In ko mi te njih nemoralne nauke obsojamo, pa vzame dični nasprotnik povečevalno steklo in išče in brska po zasebnem življenju posameznikov, ki se prištevajo k krščanskim načelom in obeša njih napake na veliki zvon. To je pač značilen odgovor, ki moralno onemogočuje dopisnika!

In še eno reč naj ob tej priliki pribijemo. Kolikokrat se še vedno sliši v onih vrstah: »Duhovniki so blagoslavljali orožje, duhovniki so med vojno gonili v boj in na morije, duhovniki so krivi vojske.« Čisto jasno je, da se v gotovih strujah sistematično trosijo take govorice, da bi se zastupila srca ljudstva s sovraštvom proti cerkvi in duhovščini. Naj na te izrodke brezmejnega sovraštva proti krščanstvu odkrito odgovorimo.

Katoliška vera in morala je in bo vedno obsojala umor in tudi vojsko, krivično vojsko. Katoliška morala uči: »ne ubijaj«; če pa »katoličani« v socialističnih vrstah uče, da se sme umoriti nedolžnega nerojenega otroka, ali je za to cerkev kriva?! Katoliška cerkev in njena duhovščina je in bo vedno učila: »ne prešeštuj!« Če pa katoličani padajo v ta greh, ali je temu kriva katoliška cerkev?! In če bi recimo tudi kak duhovnik kaj takega storil, ali je s tem rečeno, da je to katoliška cerkev učila?! Predlanskem je prinesla voda iz Trziča mrtvo truplo malega otročiča doli proti Dupljam. Mati ga je umorila in vrgla v vodo. Ali je za to odgovoren trziški župnik. Ali je kdaj kak duhovnik učil, da je to dovoljeno? Kdo to uči, da je umor dovoljen, mi ali nasprotniki?! Če je kdo tu kriv, je krivda pač v nasprotnih vrstah, ki se potegujejo za dovoljenje takega umora.

Če je prišlo do morije svetovne vojne kdo je kriv?! Ali je katoliška cerkev kdaj učila ali zagovarjala vojsko ali morije?! Ali ne priznajo vsi, ki imajo še zrno poštenosti, da je

prišlo do vojne le radi tega, ker se svet ni držal krščanskih načel, kar je v vseh državah zavladal materializem, ki ga propagira tudi socialna demokracija!

Katoliška morala uči, da v krivični vojni vojaki ne smejo na nasprotnika streljati, ki se v pravici brani! To je katoliška cerkev vedno učila. Da se je pa katoliška cerkev borila z vsemi silami za mir in da bi preprečila svetovno klanje, ve vsak, kdor je bral le malo o raznih korakih vrhovnega poglavarja Cerkve, papeža. Ko bi bil svet poslušal papeža in katoliško cerkev, bi ne bilo prišlo do vojne. Vsak to ve, le satanizem more trditi drugače!

»Pa so le duhovniki bodrili vojake pred bojem in agitirali za Avstrijo, Nemčijo in Francijo. Po vseh državah so duhovniki držali z državo in navduševali državljane za boj za državo«, nam zopet odgovarjajo. Kaj bomo na to rekli?!

Kar smo že prej povdarjali: posamezen duhovnik, ali tudi večja skupina tih, še ni katoliška cerkev, za cerkev je merodajen papež. Če bi posamezen duhovnik kaj zagrešil, s tem ni rečeno, da katoliška cerkev to uči ali dela! Cel svet je lahko poznal mnenje in delo papeža in cerkve kot take med vojno!

Čisto drugo vprašanje pa je vprašanje zvestobe do države. Še danes — 13 let po vojni — ni jasno, kdo je kriv vojne, katera država je krivično šla v vojno. Za nekatere države to morda lahko trdimo, toda popolne jasnosti tudi še danes ni. V vseh državah so bili državljani prepričani, da je njih stvar pravična. In kaj sledi iz tega?! Da so morali biti vsi, ki so katoliškega prepričanja, biti zvesti svoji državi! Izdajstvo nad državo je greh! In zvestobo do države je moral učiti tudi vsak duhovnik! Zvestobo vsak svoji državi! Mi smo bili zvesti avstrijci in smo morali biti zvesti ne radi tega, ker nam je sicer grozila ječa ali vislice, ampak radi svojega poštenja, ker smo se držali načela: »dajte cesarju, kar je cesarjevega«! Srbi so bili zvesti svoji državi, ne radi strahu, ampak radi poštenega načela! Danes smo skupaj zvesti svoji državi, ker nam to ukazuje naša vest. Naša zvestoba se ne kupuje in ne prodaja, ampak je utemeljena v naši veri! Ali smo radi tega kakšni hujskači na vojno?! In vzemimo, kar Bog obvaruj, da bi danes izbruhnila vojna naše države z drugo, kaj bi bila naša dolžnost?! Isto bi morali storiti, kar smo tudi v Avstriji! Učiti bi morali dolžnost državljanov, da so dolžni biti zvesti svoji državi in jo braniti v pravični vojski. Ali bi mi s tem zakrivili vojsko? Mi jo obžalujemo in obsojamo, če pa pride do nje, moramo po nauku Gospoda učiti zvestobo svoji pravni državi. In to našo pošteno zvestobo potem zavijati in slikati duhovnika kot človeka, ki kliče na morijo, to more pač le najbolj zloben človek storiti.

§ 144.

V zadnji številki smo pod tem naslovom poročali, da je v socialističnem domu govorila o tej zadevi neka »gospa Štebi«, katera bi to bila, individualno nismo vedeli in ne označili. Kakor smo bili pa kasneje informirani, se dotična govornica ni pisala »Štebi«, ampak je bila neka druga ženska, katere ime nam je pa neznan. Toliko v pojasnilo, da ne bi kdo na podlagi našega članka koga po krivici smatral za dotično osebo.

Socialisti in komunisti so začeli na celi črti v vseh državah živati boj proti zakonitemu varstvu nerojenega življenja. Kakor smo brali v listih, se je vršil podoben shod, kakor v Trzinu, tudi v Ljubljani in so se povsod sprejele na socialističnih shodih resolucije, ki zahtevajo odpravo kazenskega zakona § 144. Seveda mnogi izmed navzočih niti niso vedeli natanko, zakaj gre, in so v nevednost in iz neke strankarske discipline glasovali za dotično resolucijo. Toda boj za odpravo § 144. pomenja boj za žalostno pravico, da bi se smel moriti nerojen človeški zarod.

Kakor v naši državi, tako so začeli tudi v Čehoslovaški republiki socialisti skupno s komunisti borbo za odpravo tega kazenskega paragrafa in so predlagali, da bi parlament od-

pravil one zakone, ki ščitijo nerojeno življenje. Dne 30. marca letos je razpravljala zdravstveni odsek čehoslovaškega parlamenta o tem komunistično-socialističnem predlogu. Zastopnik justičnega ministra dr. Scholz in minister za narodno zdravje sta se brezpogojno izjavila proti temu komunistično-socialističnem predlogu. Oba sta povdarjala, da bi to, če bi se odpravil § 144 in bi se tako dovolil umor nerojenega življenja, imelo za posledico podivjanje običajev, da bi to izpodklopalo družinsko in javno življenje. Tako se je od strani justičnega ministra, kakor tudi od strani ministra za zdravje obsodil ta predlog kot nemoralen in narodu škodljiv in vsled tega ga je odsek čehoslovaškega parlamenta odklonil.

Čehoslovaški minister je čisto pravilno povdarjal, da bi imelo zakonito dovoljenje uničenja nerojenega življenja za posledico podivjanje običajev, da bi se s tem ljudstvo zavajalo v navaden barbarizem. Če nima človek več spoštovanja do življenja, niti do onega življenja, ki se samo brani ne more, če bi se materam dovoljevalo ali bi se celo navajale v to, da bi morale svoj zarod, potem bi se človek ponižal do stališča tiste živali, ki mora in požira svoj lastni zarod.

Če se kako dejanje postavno dovoli, se pač s tem v ljudstvu utrjuje misel, da je dotično dejanje tudi moralno dovoljeno. In če bi se dovolil potom zakona zločin ali nemoralno delo, potem je čisto jasno, da bi se s tem potom zakona ubijalo npravstveno čustvovanje med ljudstvom, potem bi se potom zakona v ljudstvu utrjevalo prepričanje, kakor da se dotično dejanje sklada z moralno. Nemoralni zakoni ubijajo narodovo moralno. In če ima človek še trohico morale, mora vsaj spoštovati življenje in priznati večni zakon: ne ubijaj! Če bi bil zakonitim potom dovoljen umor nerojenih, potem bi posurovelost med ljudstvom rastla in bi mu ne bilo več sveto tudi že rojeno človeško življenje. Čisto naravno in tudi pravilno bi potem ljudstvo sklepalo: če je dovoljeno moriti nerojenega človeka, je dovoljeno vzeti iz istih vzrokov življenje tudi rojenemu človeku.

S takim zakonom bi se — kakor je zopet pravilno povdarjal čehoslovaški minister — izpodklopalo družinsko življenje, razbila bi se ohranjujoča celica človeškega rodu — družina. Nekaj narurnega je ljubezen staršev do otroka, nekaj narurnega so tudi žrtve staršev za svoje otroke. Če bi se pa dovoljeval dotični zločin, potem bi se s tem ubijala naravna ljubezen staršev do otroka, ubijala bi se smisel za žrtve v starših, gojil bi se čisto surov materializem, le uživanjaželjnost brez smisla za odgovornost za življenje otroka. Tako bi socialistično pobarvana in urejena zakonodaja ubila družinsko življenje.

Pa tudi javno življenje, javna varnost bi z dovoljevanjem takih dejanj ki jih prepoveduje § 144, propadalo. Če v javnosti, če v državi ni več sveto načelo: ne ubijaj, če ni več trdnega prepričanja, da je vsak in povsod dolžan ščititi tuje življenje, potem propada javna morala, gine javna varstvo, potem postane življenje le toliko vredno, kolikor koristi, potem bi se zakonitim potom vzgajali — morilci! To bi pomenilo popoln razkroj javne morale.

In zaključek?!

Cerkveni zakonik in sicer kanon 2350. določa kazen izobčenja iz katoliške cerkve za vse tiste, ki se pregreše z nemoralnim dejanjem zamoritve nerojenega življenja.

Ali more torej biti še katolik član organizacije, ki to nemoralnost zagovarja in ki propagira celo zakonito varstvo za zločin morije?! Veren katolik ne more biti član ne takih organizacij, ne takih strank, ki propagirajo taka načela! Torej: ali ste katoliki — ali niste! Kdor je katolik, mora po svoji vesti proč od te in take družbe.

Gospodar življenja.

Materialisti — to so one vrste ljudje, ki ne priznavajo duha, ne Boga in ne neumrjoče duše, oni, katerim je vsa človeška sreča le v materiji, le v uživanju tega sveta — smatrajo človeško življenje le toliko vredno, kolikor pač nudi uživanja in materialne sreče tega sveta. Ker ne verujejo v po-

smrtno življenje, ne v večno blaženost, ki obstoja v združenju z Bogom, jim je človeško življenje samo nekoliko bolj razvito živalsko življenje. Izraz tega grobega materializma je znana socialistična pesem, ki se norčuje iz nebes in posmrtnega življenja, češ, to prepuščamo angelcem in ptičem!

In ker je materialistom človeško življenje le nekoliko bolj razvito živalsko življenje, nimajo tudi več pravega spoštovanja do človeškega življenja in ne umevajo več njegove veličine. Če je človek le bolj razvita žival brez neumrjoče duše, brez posmrtnega cilja, brez odgovornosti pred Bogom, potem jim pač ni življenje človeka vredno dosti več, kakor življenje kake živali.

Prí vojakih je nekoč pokvaril vojak puško in častnik ga je tako-le ošteval: »Ti zabitež, puška je več vredna, kakor je tak butel, kakor si ti. Puška stane državo 50 K, takega fanta, kot si ti, dobimo pa samo za 5 krajcarjev, kolikor stane znamka!« To je izraz grobega materializma, ki ceni človeško življenje le po tem, koliko stane, koliko koristi, koliko užitka prinese! In zato se potem ti ljudje tako lahkotno igrajo z življenjem, bodisi z lastnim ali tujim.

Po katoliškem načelu pa ima življenje neskončno vrednost. Človek je bitje, ki je po svoji neumrjoci duši podobno Bogu samemu. Duha pa je Bog dal človeku, da si v tem življenju zasluži večno srečo. Cilj večne sreče je dan vsemu človeškemu rodu. In v luči tega namena človeškega življenja ni nobeno človeško življenje prazno in brez pomena. Še taka pokveka, še tak slabič, še tako grenko in bridko življenje ima v luči večnosti neskončno vrednost. Zato je velik zločin proti temu cilju človeka, če kdo sebi ali drugim jemlje življenje neopravičeno.

Gospodar življenja je Bog, Stvarnik. Človek ni neomejen gospodar nad svojim življenjem in še manj nad življenjem drugih. Bog je vstvaril življenje, njegovo je, le on more razpolagati z njim.

Ana, žena Elkanova, dolgo ni imela nobenega otroka. To je bila pri Judih velika sramota in se je smatralo kot kazen božjo. Njeno dolgotrajno molitev pa je Bog uslišal in dobila je sina, preroka Samuela. In vsa srečna mati je ob njegovem rojstvu zapela Bogu slavospev in molila: »Gospod daje smrt in življenje.«

Sveto pismo Boga pogosto imenuje Gospoda življenja, varha življenja, studenec in vir življenja. Sveto pismo povdarja, da ima človek od Boga »spiraculum vitae« — duha življenja. In Bog je v starem zakonu dal v varstvo življenja strogo zapoved: »Kdor ubije človeka, naj umrje.« Da, le Bog je neomejen gospodar življenja! Človeku pa je Stvarnik dal življenje, da ga rabi po božji volji. Nikdar torej ni dovoljeno vzeti samemu sebi življenje ali pa komu drugemu. Le takrat, če gre za samoobrambo, ko si ne more ubraniti pred krivičnim napadalcem svojega življenja drugače, kakor da mu vzame življenje, le v tem slučaju je dovoljena taka samoobramba, da vzame napadalcu življenje, da svojega ne izgubi. Poleg tega ima pa socialna oblast, država, pravico, da vzame življenje tistim zločincem, katerih hudobija ogroža človeško družbo, kajti blaginja človeške družbe ima prednost pred življenjem človeka, ki ji je nevaren. Sicer pa nima nihče pravice razpolagati z življenjem in tudi ne z onim življenjem, ki še ni rojeno. Bog je Gospodar vsega življenja, ker on ga je vstvaril.

Kako je zdravnik Pirc strah iz nog preganjal.

Tiha poletna noč je legla na Tržič. Vse je spalo. Tudi gospod Javornik, lastnik jeklarne na Slapu, je mirno v postelji počival. Kar se na vzhodu nekaj zasvita, nad župno cerkvijo je nebo močno zažarelo. Tekanje se začuje po ulicah, plat zvona začne bitti. Gori, gori! Na Slapu gori!

Kakor da bi ga z frače spustil, plane gospod Javornik iz postelje, za silo se obleče in že hiti na Slap reševati svoje tmetje. K sreči je bil prazen požaren hrup. Nek beračon je v

svoji pijanosti zapalil malo, pod klancem stoječo senico. Ko je Javornik do tja prisopihal ni bilo od stavbe ničesar videti kakor kup žrjavice.

Fužinar se je veselo oddahnil in počasi napotil proti domu. Toda kaj je to? Že poprej je čutil v nogah hude bolečine, a se zanje v strahu ni posebno zmenil. Zdaj pri mirnem prevdarku, ga je pa vedno bolj in bolj bolelo in ga v nogah stiskalo. Pri vsakem koraku bi najraje zastokal. Strah mi je stopil v noge, strah imam v nogah! Tako je ječal revež in se komaj z vso silo prerival proti Tržiču. Ves poten in izmučen prišepa končno do zdravnikovega stanovanja in potegne energično za zvonec, da se razlega po celi hiši.

Zdravnik se prikaže v oknu in povprašuje kdo in kaj. Jaz sem Javornik, prosim pridite nemudoma dohi, strah mi je stopil v noge, da ne morem hoditi. Pa ste le prišli do mene. Da prišel, prišel, a nikar ne vprašajte kako! Kmaló so se vežna vrata odprla in možakarja sta sedela v ordinacijski sobi. Zdravnik tiplje žilo, posluša bitje srca, a vse je normalno, nobenega sledu o strahu. Pa kje vas boli? V noge, v noge mi je stopil strah, kakor sem že rekel. Zdravnik tiplje, povprašuje, ali mu trga po kolenih, ali kod drugod. Ne, ne, le v stopalih imam občutek, kakor da bi bile noge v vijaku. Pirc se zagleda v noge. Kar naenkrat se mu zjasni obraz, potiplje Javornika po ramih in pravi: Nič ne marajte gospod Javornik, bomo na mali strah iz nog prepodili. Le toliko vas prosim, prevbujte čevlje. Omega, ki ga imate na desni nogi, obuajte na levo in obratno. Javornik zija nekaj časa v zdravnika, češ, kisati se mu je jelo v glavi, na prigovarjanju pa končno le vboga in si čevlje preobuje. No, zdaj pa poskusite vstati! Javornik vboga, poskusi hoditi in glej ga škrate, nobenih bolečin ne čuti več v nogah. Kaj je to?

Čisto nekaj naravnega, mu odvrne Pirc. V hitrici, ko ste se oblekli, ste čevlje zamenjali in jih na napačno nogo obuli, odtod bolečine! Javornik se v zadregi popraska za ušesom in jo brez slovesa ubere urnih krač proti domu. Ob novem letu pa najde gospod Javornik, fužinar na Slapu pri Tržiču, v zdravniškem računu med drugim postavko: »V noči od 15. na 16. junija gospodu strah iz nog prepodil . . . gold. 2.«

Oznanila za majnik.

1. 2. nedelja po veliki noči — sv. Filip in Jakob, ap., prva nedelja v mesecu, pred 6. sv. mašo skupno sv. obhajilo moških. Ti imajo v soboto prej in v nedeljo prednost pri vseh spovednicah. Ob 10. je sv. maša pri sv. Jožefu, kamor vabimo posebno vse krščansko delavstvo. Popoldan je ura molitve, šmarnice, pete litanije M. B. in nato shod za 3. red.

Majniška pobožnost se vrši ob nedeljah in praznikih popoldan ob 2. s petimi litanijami, ob delavnikih pa zvečer ob 7.45. Za vsako šmarnično pobožnost se more prejeti 300 dni odpustka, enkrat na mesec popoln odpusek ali pa 1. junija, če prihajamo vsak dan k šmarnicam in prejmemo enkrat ta mesec sv. zakramente in molimo v papežev namen.

4. Sv. Florijan, obljubljen praznik za vso župnijo. Ob 6. sv. maša za kosarje, ob 8. pri altarju sv. Florijana za požarno branbo, ob 9. pojde procesija po navadnem potu in po tej je slovesna sv. maša. Od 1. do 8. maja bo vsak dan sv. maša pred izpostavljenim sv. R. T., kakor je v smislu obljube.

6. Prvi petek v mesecu.

8. 3. ned. po veliki noči, pop. shod za dekliško Marijino družbo, po 10. sv. maši za fantovsko.

15. 4. ned. po veliki noči, pop. shod za žensko Marijino družbo.

22. 5. ned. po veliki noči. Služba božja po navadi.

Križev teden gre v ponedeljek 23. maja procesija ob 7. k sv. Jožefu, v torek po prvi sv. maši k sv. Ani, v sredo ob 7. k sv. Juriju.

26. Vnebohod Gospodov, ob 6. in 10. sv. maša z dvema blagoslovoma; ob 10. peta sv. maša, prej pa se vršita običajni procesiji iz Doline in sv. Ane.

27. Pričetek devetdnevnice na čast sv. Duhu.

Mesečna spoved: za meščansko šolo v soboto 30. aprila in skupno sv. obhajilo v nedeljo 1. maja ob 8., osnovna šola: dečki imajo skupno spoved v soboto 28. maja, deklice v soboto 21. maja in naslednji dan skupno sv. obhajilo po 8. maši.

Franc Pokorn:

Tržiški dušni pastirji.

Frančišek Sal. Špendal²⁶, drugi kaplan in katehet glavne šole od meseca novembra l. 1869. do meseca okt. l. 1871.

Jakob St. Dolenc, prvi kpl. od meseca okt. l. 1870. do svečnice l. 1872. Višnjagorec, roj. dne 26. jul. l. 1846., posvečen v duhovnika dne 29. jul. l. 1870., je prišel na prvo službo v Trzič, odšel pa v Ljubljano za stolnega vikarja in zakristana, katero službo je opravljal do 2. avg. l. 1881., ko so ga vmestili župnikom na Igu, kjer je kot goreč in delaven gospod mnogo prenovil. Tukaj je pastiroval do svoje smrti dne 26. dec. l. 1899. Bil je mož visoke obsežne postave, črnih las, rdečih lic, prijazen in občevanju, vendar precej samozavesten, domišljav, oblasten, pa dober govornik. Na Kureščku je l. 1893. za 1500 gld. dal napraviti na cerkvi in župnišču novo streho, l. 1894. pa z dobrotnimi doneski še monštranco, kelih in svečnike.

Jakob St. Aljaž, drugi kaplan in katehet glavne šole, zadnje dve leti prvi kaplan, od meseca novembra l. 1871. do svečnice l. 1889. Smedničan, »Bačnikov« iz Zavrha hšt. 2., je v gledal luč sveta dne 6. jul. l. 1845., oče mu je bil kmet Anton, mati pa Elizabeta roj. Jarc. Mašnik pa je postal dne 31. jul. l. 1871. Prva služba mu je bila v Trziču, odkoder se preseli na kroparsko Dobravo za župnika, kjer je pastiroval do 27. avg. l. 1889. Takrat so ga vmestili župnikom na Dovjem, kjer pastiruje že celih 37 let. Od l. (1881—91.) je bil tudi c. k. šolski nadzornik za radovljiški okraj. Mož je jako gibčen, pri vsej svoji bolehnosti vedno vesel in zabaven, velik humorist, poznan doma in v tujini. Obenem je izvrsten turist, dober pevec in skladatelj. Zgradil je l. 1897. kapelico lurške M. B. na Kredarici pod Triglavom, na katerem je postavil tudi svoj spominski stolp, omislil tudi planinske kočje za slovenske turiste. Meseca okt. l. 1912. je bil odlikovan z zlatim zaslužnim križem s krono, meseca avg. i. l. pa je bil imenovan tudi duhovnim svetnikom. Svojo zlatomašo je l. 1921. obhajal z veliko slovesnostjo. Dne 14. dec. l. 1923. so mu slovesno izročili in pripeli tudi odlikovanje Njegovega Veličanstva Kralja: red sv. Save IV. razreda kot znanemu očetu slovenskih planin.

Janez Evg. Golob, prvi kpl. od svečnice l. 1872. do sv. Mihaela l. 1877. »Lebarjev« iz Stražišča hšt. 51 v Šmartinu poleg Kranja se je narodil posestniku Antonu in materi Tereziji roj. Rozman dne 16. okt. l. 1841., mašnik pa je postal dne 1. avg. l. 1868. Kaplanoval je izprva v Črnomvrhu nad Idrijo, bil naposled tudi župni upravitelj, odtam pa prišel v Trzič, odšel pa v Cerklje pri Kranju, kjer je ostal do 29. decembra l. 1879. Takrat so ga vmestili župnikom v Motniku, kjer je pastiroval do 27. junija l. 1893, ko je vmeščen prevzel župnijo v Podbrezju, kjer je pa vladal do svoje smrti dne 17. novembra l. 1897. Mož je bil jako delaven, goreč, zgleđen duhovnik, dober govornik in izvrsten pevec. Malo časa je služboval v Podbrezju, pa je napravil novo pokopališče, kjer sam čaka vstajenja, na Tabru novo zvonikovo streho, nov veliki zvon, prenovil in popravil je župnišče in gospodarsko poslopje. Bolehal je na grlu, imel je raka. Iskal je zdravja pri zdravnikih na Dunaju in v Gradcu, a zaman. Naposled je šel v Trst, se dal operirati, da bi dobil zdravje, a operacija se ni posrečila. Čez pet dni potem je izdihnil svojo blago dušo. Prepeljali so ga v Podbrezje in veličasten pogreb je

pokazal, kako zelo je bil priljubljen. V spremstvu 28 duhovnikov in ogromnega ljudstva ga je pokopal kanonik Elbert, poznejši novomeški prošt. Bil je blaga duša, ljubeznjiv družabnik.

Jožef Lavtižar, drugi kpl. in katehet od sv. Mihaela leta 1877. no vseh svetov l. 1878. Porodil se je v Kranjskigori dne 12. dec. l. 1851., v mašnika maziljen pa bil dne 11. sept. l. 1875. Izprva je bil v Gorjah pri Bledu kaplan in Pokljukarjev beneficiat, odtam je prišel v Trzič, odšel pa v Poljane nad Škofjoloko, kjer je odstal do 9. okt. l. 1879, odtedaj pa je služboval v Šentjurju nad Kranjem do 31. okt. l. 1883. Bil je administrator v Bukovčici do meseca febr. l. 1885, ko so ga vmestili na Kokro, kjer je pastiroval do 28. novembra l. 1895. Takrat so ga vmestili na Bled, kjer mu pa ni prijalo, postal je nervozen in dne 3. dec. l. 1896. je nastopil župnijo v Ratečah pri Kranjskigori, kjer se pa bolje počuti, kajti vlada jo že 30 let, popotuje večkrat okrog po svetu, špisuje jako zanimive potne črtice in jih objavlja v »Slovenca«. Bavi se tudi z glasbo. V Kranjskigori je že zgradil svoj dom, kjer hoče svoj pokoj preživeti. Izdal je l. 1925. tudi svoje potne »Spomine«. —

Jakob St. Sušnik, drugi kpl. in katehet od vseh svetov l. 1878. do vrede meseca novembra l. 1880, zadnje leto prvi kpl. Železnikar, roj. dne 17. jul. l. 1851, posvečen v mašnika že v 3. letu bogoslovja dne 11. sept. l. 1875. Dovršivši bogoslovne nauke kot semeniščnik je prišel naslednje leto za kaplana in kateheta v Črnomelj, odtam v Šent-Lovrenc leta (1877—78.), odtod se preseli v Trzič, odšel pa je na Ig, kjer je ostal eno leto, v Hrenovicah je bil l. (1881—82.), odkoder se preseli nemirno srce najprej h Karmelitom, a meseca maja 1882. se vrne in nekaj tednov kaplanuje v Preserju, odtod pa odšel v litomersko škofijo ter kaplanoval v Tribšu, bolehen je l. 1884. živel v Weitzbergu v sekavski škofiji v začasnem pokoju, l. 1885. pa pride v Kokro za subsidiarja, a naslednje leto stopi v stalni pokoj ter biva v Ljubljani v l. (1886—88.). Mož čudne narave in prenapete domišljije je bil mnogim v veliko preglavico, uganjal je svoje burke tudi v semenišču in drugod. Leta 1889. ga pošljejo še v dušno pastirstvo, bil je župni upravitelj pri Sv. Magdalenii na Gori nad Idrijo, a je bil suspendiran naposled. Živel je v Ljubljani pri svoji materi na šempeterskem predmestju, dokler ga ni smrt rešila solzne doline dne 20. jan. l. 1892.

Janez Kap. Molj, drugi kpl. in katehet od novembra (24. 11.) l. 1880. do 8. novembra l. 1883. Na Spodnjem Berniku v cerkljanski župniji pri Kranju se mu je stekla kmečka zibelka dne 23. okt. l. 1853, mašnik pa je postal že v 3. letu bogoslovja dne 27. jul. l. 1877. Dovršivši bogoslovne nauke kot semeniščnik je kaplanoval naslednje leto v Rovtih nad Vrhniko, odkoder pride v Trzič, odšel pa je v Smednik leta (1883—86.). Župnikoval je od 6. avg. l. 1886. na Fužinah (Weissenfels) pri Kranjskigori do meseca aprila l. 1891, ko se preseli kot župnik v Stranje pri Kamniku. Bolehen stopi dne 1. maja l. 1905. v začasni oddihljaj, biva nekaj časa v Primorju, pozneje pa v Kamniku do 1. maja l. 1907. Takrat zopet okrepljen je bil vmeščen na župnijo Sv. Lenarta v Sostrem pod Ljubljano, kjer je pastiroval do sv. Jurija l. 1914, ko je stopil v stalni pokoj naveličan raznih križev in težav. Od tedaj pa biva v Trzinu in deluje še po svojih močeh za blagor ljudstva.

Frančišek Sal. Špendal²⁷, prvi kpl. ter obenem župni upravitelj od meseca novembra l. 1880. do 11. jan. l. 1891., ko je bil župnikom vmeščen.

Avgust Turk, drugi kpl. in katehet od meseca novembra l. 1883. do blizu sv. Jurija l. 1887. Ljubljčan, roj. v Permetovi hiši v bivši špitalski ulici dne 13. okt. l. 1852., posvečen v mašnika pa dne 27. junija l. 1876. Kaplanoval je izprva v Polhovem Gradcu do 15. sept. l. 1880, v Mengšu do meseca junija l. 1883, ko je odšel v Borovnico, odtam pa pride v Trzič. Župnikoval je na Jančah l. (1887—91.), od sv. Mihaela 1891. do sv. Jurija l. 1902. pa na Koroški Beli, kjer je mnogo

²⁶ Iščil ga zgoraj med župnikil

²⁷ Iščil za spredaj med župnikil

storil za lepoto hiše božje in blagor župljanov. Odšel je naposled župnikovat v Ihan, kjer je pa vsled nasledkov hude udnice legel v hladni grob dne 14. marca l. 1903. Bil je vselega, blagega značaja, goreč, pobožen duhovnik brezmažnega življenja, priljubljen in spoštovan povsod, jako družaben in gostoljuben mož.

Rok Merčun, drugi kpl. in katehet od sv. Jurija l. 1887. do meseca sept. l. 1890. Prva zibelka se mu je stekla v Dobu dne 14. avg. l. 1855., mašništvo pa je vzprejel že v 3. letu bogoslovja dne 14. avg. l. 1878. Dovršivši bogoslovne nauke kot semeniščnik je naslednje leto prišel za prefekta v Alojzijevišče, katero službo je opravljal do 19. sept. l. 1882. Takrat ga pošljejo v Staroloko za kaplana, odtod pa se dne 15. novembra l. 1883. preseli v Šmartin pri Litiji za kpl. in beneficiata, odtam pride v Trzič, odšel pa je k Sv. Jakobu v Ljubljano za mestnega kaplana. V adventu l. 1891. ga pošljejo za kateheta k ljubljanskim Uršulinkam, dne 22. avg. l. 1894. pa pride v Škofjoloko za rektorja cerkve in spovednika k Uršulinkam. Spoznavši, da so mu naložili pretežko breme za njegov slabo trpet, se je zglasil proč. Dali so mu službo vicedirektorja in ekonoma v ljubljanskem semenišču dne 15. jan. l. 1895, katero je vodil do meseca sept. l. 1897. Takrat pa je postal katehet na prvi mestni slovenski dečki in dekliški elementarni šoli, katero je izvrševal do svoje smrti dne 23. jul. l. 1900. Bil je vselega preprostega značaja, blaga duša, pobožen, goreč duhovnik zglednega življenja. Pokazal je večkrat tudi spretnost svojega peresa.

Jožef Wrus, drugi kpl. in katehet od meseca okt. leta 1890. do 28. avg. (zadnje leto prvi kpl.) l. 1892. Rojen v Litiji dne 6. sept. l. 1862, sin c. k. davkarja Štefana. Dovršivši gimnazijo se posveti juridičnim študijem, naposled bogoslovnim ter bil v mašnika posvečen dne 19. jul. l. 1880. Prišel je na prvo službo v Trzič, odšel pa je na Ig, kjer je ostal do novega leta 1894. Takrat nastopi v Radovljici kot mestni kpl. in katehet, koncem meseca maja l. 1897. se preseli k D. M. v Polju, kjer se mu je pa žal omračil duh. Gnal si je preveč k srcu to, da se je kot visokošolec zadolžil, češ, da ne more poplačati. Meseca oktobra l. 1899. so ga oddali na umobolnico v Kaibachu na Štajerskem, kjer je pa dal svetu slovo dne 13. novembra l. 1900. Bil je sicer po naravi zelo resen, a v družbi pa dovtipen mož, dober zgleden duhovnik, izvršten citrar in pevec, postaven lep mož, kodrastih črnih las. Bil je jako priljubljen.

Ivan Nep. Renier, drugi kaplan od 28. avg. l. 1892. do meseca sept. l. 1893. Rojen v Celju na Štajerskem dne 21. maja l. 1866, v mašnika posvečen v Ljubljani že v 3. letu bogoslovja dne 23. jul. l. 1891. Dovršivši bogoslovne nauke kot semeniščnik je naslednje leto prišel na prvo službo v Trzič, odšel pa je za spiritala v Alojzijevišče v Ljubljani, kjer je ostal do meseca sept. l. 1896. Takrat se preseli k Sv. Jakobu v Ljubljani za mestnega kaplana, odtam pa pride v Kranj za mestnega kaplana in kateheta, kjer je bil poslednje mesece tudi župni upravitelj od 13. sept. l. 1897. do 15. sept. l. 1900., ko je odšel na Dunaj, da bi se više naobrazil za profesorsko službo za škofove zavode, toda ni vztrajal. Meseca avg. l. 1901. vrnivši se z Dunaja je odšel kaplanovat v Komendo, a meseca okt. l. 1902. se poda zopet na Dunaj. Sredi meseca novembra i. l. pa je prevzel administracijo župnije v Krškem, kjer so ga vmetili župnikom dne 3. aprila l. 1903. S pomočjo premožne pa dobrotne g. Hočevarice je tukaj mnogo olupal, uredil pri cerkvah in župnišču. Koncem leta 1910. pa je resigniral na župnijo in zdaj prejema bogato dedščino od prej omenjene gospe živi privatno poleti v svoji krasni vili na prijazni Trški gori, po zimi pa na živahnem, družabnem Dunaju. Po svetovni vojni pa stalno neguje tržko-gorske svoje gospodarske zadeve.

Anton Pad. Antončič, prvi kpl. od adventa l. 1892. do adventa l. 1893. Luč sveta je v gledal v Staremtrgu pri Ložu v Podgori hšt. 19 dne 9. junija l. 1866, oče mu je bil kočar Luka, mati pa Neža roj. Kočevar. V mašnika posvečen pa je bil že v 3. letu bogoslovja dne 19. jul. 1890. Dovršivši bogo-

slovne nauke kot semeniščnik je prišel naslednje leto za kpl. in beneficiata v Gorje pri Bledu, odtam meseca maja 1892 na Dovje, a že v adventu gre v Trzič, odkoder se preseli na Razdrto pri Hrenovicih za ekspozita. Dne 30. avg. l. 1897. so ga vmetili župnikom na Planini v Vipavi, kjer je pastiroval do 25. novembra l. 1903. Takrat so ga vmetili župnikom v Ihanu, kjer ga je pa pljučnica spravila v prezgodnji grob dne 14. maja l. 1910. Bil je delaven, zgleden duhovnik.

Janez Krst. obgl. Trpin, drugi kpl. od meseca sept. leta 1893. do meseca sept. l. 1896. Železnikar, roj. dne 30. avg. l. 1868., v mašnika maziljen pa že v 3. letu bogoslovja dne 23. jul. l. 1892. Dovršivši bogoslovne nauke kot semeniščnik je prišel naslednje leto na prvo službo v Trzič, odšel pa je na Ig; meseca sept. l. 1897. se odtam preseli v Šmartin pri Litiji za beneficiata, kjer ostane do 1. okt. l. 1902. Takrat ga vmete župnikom v Mošnjah, kjer mu pa ni bilo postlano z rožicam. Njegova železna energija pa je zmagala vse, ker pred očmi mu je čast božja in blagor duš. Mnogo je prestal, pa mnogo tudi naredil in uredil naslednikom v korist. Deloval je tudi na socialnem polju v blagor svojih župljanov. Bil je videti krepke narave, a zdravja ne trdnega. Umril je vsled posledic zatolščenja srca dne 22. avg. 1915. K večnemu počitku ga je spremilo 52 duhovnikov in ogromno ljudstva.

Karel Pirce:

Krtačeva Špeva.

5. Lbezen skri jen žavost.

Zaročva sva se, mat so tud dal soj žegen, samo to so se zgovorle, de bo pošten hodu u hišo kader bodo mat doma. »Tistga postavljana po vogleh jen pohajkovanja po ceste pa na lajdam, de vesta. Če jo vočeš kšvate, jo pred menoj kšuj, se vama ni treba sramvate, kej drugja se vama pa na gepira. Amen.« To so rekle, tok sva ubogova. Še dons sem jem zato u grob hvaležna. Use druga je biva Krtačarca, Boh je odpuste njene greše! ta j pa samo Moniko posušava, pa mne koker pajka preganjova, Žaneta pa bržmajhtava čer je vedva jen znava. Kdo sev čudu, de sej Žanček več per najja dveh držov koker pa doma per matere. Usaka pot ga j h nama prpeljava čer smo pretrohtvale, koko jen kaj nej nardemo, de bo ta reč preh an ksiht dobiva.

6. Vedeževanje.

Advent je pršu, al naša reč je še glih tok stava, koker preh pol letam. Kar pernese pošta novico, dej Žanetov stric, k je biv gruntar tam neč pod Iblano, u to zadnjih cugeh. To j bva za naj ana veseva novica, ker je stric zmirej pravu, de bo Žaneta za verba postavu. Če b ga zej Boh h seb uzev, b se pa midva pod Iblano prebasova, pokel nej pa Krtačarca ferboltar po njen hiše koker voče, magari če kar Moniko za sojo uzame. Al stric je imu kej cah življenje, zakaj koker so preh pravle, de na bo kvaterne nedelje učakov, je biv zej že Silvestrov večer, jen stric je še glih toko kašljov jen stokov koker kdej. Žana je biv že toko nepočakan, de ga nisem mogva neč več pomirite. Zato sem na Silvestrov večer rekva, veš kaj b bo čeb midva svinc ulivava, dons je tist dan, k vsak uhka zve kar voče vedte. Ni drugja treba koker mav svinca ana ponovca po ana pisker vode pa j coprnija per kraj. Ponovca pa pisker dam jest, ti pa svinc perkomandirej. Žana j dov h mislu če b svinc dobiv, pokel je pa kar hiter s cimra zginu jen čez ane pet melut je že prnesu an kos anga svenčenga rorča, k ga je per sv. Andrejo od štirne odžagov. Alsten brž u ponovco jen na vogen! Kmav sej kovina stajova, an mav sva še po kotel pogledova, če ni kašen bavbav skrit, zato ker smo useglih mav mislva, de ni prov po božjih postavah, kar uganjava, k je bo pa use per miro sem pa rekva: »Zej pa le brž u pisker z svincam!« Prekvat je zacvrčavo! — Čez an cajt šele je Žana not pogledov jen zaupu: »Dve kobase vřdem.« Zej pa še jest pogledam pa pravem: »Na neč drugja na mislš koker na fronto. To nřso kobase, to je an »Ohtar« —.

To se prave čez osem dni je stric u nebeseh per sojmo patro-
no. Žihar kar an očenaš za njegov dušen mir zmolva.«

Tode Žana ni molu, an ohtele ta grenčga sem mo mogva
perneste, de sva na naja zravje piva. To j bo anga veselja tist
večer pa še na novga leta dan!

7. Tiček u fgovžo.

To druga jenarja je Žana dovih spav. Komej se j preče
desetem s postlje skomajsov, že j aden na vrata potrkov jen
u hišo j stopu od rihte brič. Žana gspod rihtar te pogirjejo, kar
hiter jo uber u kanclijo. Ja, za kva se pa gre. Kaj jest vem, le
u kanclijo pojd, t bojo že gspod povedale. Žana je hiter šlake
nateknū, pa birtoh prepasov jen jo mahnu preče sodnije. K
stope u kanclijo, prov manerlih pozrave jen upraša kaj de
gnadlu gspod žele. Rihtar je biv pa nekej nataknijen pa mo ni
dav noben antvert. Šele čez dovih cajta se obrne preče nmo
jen upraša: »A s ti Krtačov Žana?« Ja, gnadlu gspod! »Pokel
t pa jest nekej povem, ti greš za osem dni u špehkanro.«
»Ješta Marija, sve t Jožef jen vse svetniče, zakvač neče?«
»Zato k se z same hdbije občinsko štirno na pvaco pofe-
rderbov. Kar neč ne taje, imamo priče. Brumnova Monika tej
vidva koko s oh štirne ror preč žagov jen ta je nohtvohtarja
poklicova, zej pa taj če moreš.« Žana sej zvijov pa prosu, pa
ni neč pomagavo, za osem dni so ga spravlje na varno.

Jest sem biva usa rz sebe k sem to pošto sprejeva. An
cajt sem jokava, an cajt sem kleva jen Moniče sem use svab
želeva kar je za zmisle na tmo je na gummo sveto. Ta kana-
lja frdamenska!

Glih na gliho povem, de sem tokle moliva: »ljube Boh!
Dej me sto štiren, pa na vsač štiren sto rorčov, pa de bom
pod vsačmo rorčam tiste frdamenšče Brumnove Frmonče sto
let nafo umivava!«

Moje malitve Boh h sreč ni uslišov, al mašvava sem se
pa nad to kanaljo, Boh me greše ohpuste, toko, de se boljš
nitem mogva.

Al to j pa ana ustoria sama zase, to Vam bom pa ankat
drujkat povedova.

Razno.

Pokopališče. Grobove pod novo škarpo smo na novo
uredili, tako da stoje v pravilni vrsti. Malo je bilo treba na-
silnih izprememb, pa ni šlo drugače. Prosim, da prizadeti se-
daj uredite in olupšate posebno te grobove, ker so najbolj
vidni. Kdor v teh vrstah ne bo ohranil groba v dobrem sta-
nju, se mu ne bo moglo več tam dodeliti kako mesto. To
bodo sedaj pač najlepša mesta in naj bodo tudi najlepše ure-
jeni grobovi na njih. Napravili smo na severni strani nova
vrata oziroma smo razširili stara da bo možen prevoz skozi
nje tudi za vozove. Prosim pa, da vozniki, ki vozijo na po-
kopališče, pazijo na stebre in na vrata, da jih ne poškodujejo.
Vrata bodo ob delavniki zaprta, da ne bodo mogli na pokop-
ališče od te strani psi. Kdor bo vrata rabil, naj se zglesi pri
grobarju. Sedaj smo natanko določili lego grobov posamez-
nih vrst; kdor po postavljal kak spomenik, mora to javiti v
župni pisarni, da se mu odkaže pravilna lega spomenika. Kdor
bi postavil spomenik brez tozadevnega naznanila in bi ga
ne postavil v pravilni vrsti, ga bo moral na svoje stroške
prestaviti, da bo stal pravilno. Prosil bi, da skušate nasaditi
na grobove več cepljenih vrtnic in pa lilij. Kdor se zanima
za družinski prostor na kraju, kjer je stala prej mrtvašnica,
naj se kmalu zglesi v župni pisarni. Na tem mestu se bosta
oddajala le po dva grobova oziroma dve mesti skupaj.

Odpadla od katoliške cerkve je Ivana Brodtrager roj.
Čadež, roj. v Tržiču dne 27. avgusta 1890 in sicer je izstopila
26. 3. 1927 na Dunaju, kakor sporoča župni urad Altottakring
na Dunaju.

Božji grob je bil letos izredno okusno okrašen. Vsem
gospem in gospodičnam, ki so gojile cvetlice doma v ta na-

men in jih darovali za božji grob in vsem, ki so zbirali in da-
rovali za nabavo lepih cvetlic iskren: Bog plačaj!

Velikonočna procesija je bila tudi letos prav lepa, po-
sebnost lep utis je napravilo veliko število mož in mladeničev
pri procesiji bodisi za zastavami raznih organizacij, bodisi za
sosesklnimi banderli. Tudi na glavnem trgu ob tej priliki ni
bilo opaziti preveč radovednežev, ki bi se bili nedostojno ob-
našali, sploh je bil med procesijo trg skoro prazen in je bilo
videti, da so ostali doma le varilni, ki so po skoro vseh oknih
prižgali polno sveč. Naj omenjam še naše vrle moške pevce.
Katerih je 36 prepevalo prav mogočno med procesijo, tako da
nismo godbe prav nič pogrešali.

Poročeni tržiški rojaki v tujini. Matilda Wachter, roj.
v Tržiču 24. 8. 1904, poročena na Dunaju, župnija sv. Trojice
dne 20. sept. 1925 s Fiscehr Rajmundom, trgovcem. — Mar-
kič Viktor, roj. 9. 1. 1895, poročen z Olgo Schott v Ljubljani
2. 2. 1927. — Ogrnis Matevž, roj. pri Sv. Ani 16. sept. 1892,
poročen v Borovljah dne 27. febr. 1927 z Rozo Preschern.
Podrekar Franc, roj. v Tržiču 26. 3. 1896, poročen na Savi pri
Létiji 30. jan. 1927 z Marijo Mihaljevič. — Meglič Karl, vdo-
vec, roj. v Tržiču 1. nov. 1874, poročen v Ljubljani pri sv.
Jakobu z Alojzijo Hočevar dne 8. febr. 1927. — Prezelj Ivan,
roj. v Tržiču 25. 6. 1902, poročen v Zagrebu, župnija sv.
Blaža z Julijano Dobnik dne 6. 3. 1927.

Dediči pokojnega tovarnarja Stanislava Polak so daro-
vali v spomin blagopokojnika 750 Din za sirote na Skali in
250 Din za reveže pri sv. Ani. Bog plačaj!

Vincencijeva konferenca v Tržču priredi na belo nedeljo
dobrodelno akademijo v dvorani svojega doma — Naš dom.
Prične se po litanijah pop. Vabljeni so vsi dobrotniki. Otro-
kom vstop ni dovoljen. Spored akademije je sledeči: 1. Na-
govor predsednika. 2. Petje in pozdrav. Varovanci zavoda na
Skali od 3. do 15. leta. 3. Dekliška pomlad. Izjave srečnih.
4. Mala Gorenjca. Krepka beseda v narodni noši — prednaša
mal gorenjski parček. 5. Pačeki. Prizor v gozdu. 6. Sem
dekljica mlada vesela. Kolo deklic. 7. Slovenski smo fanteje.
Nastop s petjem. 8. Cvetke vstajajo. Simboličen prizor.
9. Vravec in slavec. 10. Jezusovi ljubljenci. Živa slika. Vstop-
nine ni. Sprejemajo se prostovoljni darovi za sirotišče in za-
vetišče. K prireditvi pride tudi več gostov iz Ljubljane, Kam-
nika, Viča in drugod.

Prazna vera. Nerazumljivo mi je bilo, čemu se vsako
leto tako skoro tepe toliko ljudi za blagoslovljeno vodo na ve-
liko soboto in na binško soboto. Nekateri prihajajo z ve-
likimi kangljami, kakor da bi hoteli zalivati s to vodo na vrtu.
Ker se pri tej priliki vsako leto vrše v cerkvi nemiri in pre-
piri, sem to obnašanje v cerkvi na cvetno nedeljo obsodil s
prižnice. Nato sem pa dobil pismo, kjer mi piše neka mamica,
da naj blagoslovimo več vode — daš jo vsako leto velik sod
blagoslovimo — da se ne bodo ljudje bali, da bi zmanjkalo
krstne vode. Matere pa, da radi tega jemljejo toliko te vode,
ker jo iz gotovih namenov — pijejo! Ko sem nato še neko-
liko povpraševal, sem izvedel, da je res temu tako, da mnoge
matere pijejo to vodo, da bi odvrnile nesrečo. To je prazna
vera! Blagoslovljena voda ni nikako naravno zdravilo. Za
take reči je treba zdravniška, blagoslovljena voda, pa tudi
krsna voda, nima v naravnem oziru nikake moči in je vse-
jedno ali pijemo navadno ali drugo vodo. Blagoslovljena vo-
da ima samo nadnaravno moč, deli milost po molitvi cerkve.
z njo se poškopimo, da se združimo s cerkveno molitvijo in
blagoslovom in da postanemo deležni božjega
blagoslova in milosti. Za to pa zadostuje tudi ena
sama kaplja toliko kakor velika množina blagoslovljene vode.
Blagoslovljena voda je torej za blagoslovljanje ne pa za pitje.
Kdor bi krstni vodi pripisoval kako posebno naravno zdra-
vilno moč in bi jo iz tega namena rabil, bi se pregrešil s
prazno vero. Blagoslovljeno vodo rabimo le za blagoslav-
ljanje in za krščevanje v potrebi, v druge namene rabil jo
ali celo prodajati jo, je pa napačno.